

Vocea Martirilor

SERVIND FAMILIILE PERSECUTATE, DIN 1967

ASCULTÂND CHEMAREA LUI DUMNEZEU

ÎN ȚĂRILE COMUNISTE

VOCEA
MARTIRILOR
ROMÂNIA

Hristos sau comunism?

Fiecare democrație occidentală modernă trece, inevitabil, prin perioade mai bune și mai rele — în funcție de locul pe care îl ocupă înțelepciunea lui Dumnezeu în inimile și mințile alegătorilor săi. În măsura în care electoratul se îndepărtează de credință, oficialii corupți și fără Dumnezeu, pe care îi alege, devin o lecție de autoeducare și chiar o pedeapsă autoimpusă. Forma de guvernare poate să nu fie, în sine, defectuoasă, dar niciun sistem nu poate prospera fără a îmbrățișa înțelepciunea lui Dumnezeu.

Comunismul este însă diferit. Întemeiat în mod explicit pe respingerea suveranității lui Dumnezeu, acest sistem nu este doar defectuos în mod inerent, ci și rău în esență — așa cum a subliniat de nenumărate ori fondatorul organizației Vocea Martirilor, Richard Wurmbrand, de-a lungul vieții și slujirii sale.

Cu toții ar trebui să denunțăm lăcomia atât de răspândită în rândul unora din cultura noastră, dar este periculos faptul că tot mai mulți consideră ideologia marxist-secularistă o soluție viabilă. Răspunsul la păcatul egoismului nu este marxismul sau vreo altă schemă totalitară, ci pocăința și credința în Hristos Isus, Domnul nostru.

Putem observa astăzi ascensiunea continuă a ideologiei marxiste în întreaga lume, iar influența ei este chiar mai profundă decât pare la prima vedere. De exemplu, Partidul Comunist Chinez (PCC) promovează ideologia sa cu răbdare, subtilitate și eficiență. Pe măsură ce interesele comerciale ale Chinei se extind și prind rădăcini în tot mai multe națiuni, crește și influența ei ideologică. PCC conduce printr-un stat de supraveghere totală, folosind peste 700 de milioane de camere de recunoaștere facială pentru a-și monitoriza cetățenii și a le atribui scoruri de index social, în funcție de loialitatea față de partid.

Astfel, liderii din guvern, din mediul de afaceri și din mediul academic din aproape toate națiunile au astăzi motive economice puternice să evite ofensarea PCC — și sunt adesea recompensați pentru promovarea influenței sale.

Când vorbim despre răspândirea insidioasă a comunismului, trebuie să amintim și modul în care acesta poate fi — și a fost — învins. Povestea lui Caala (pe care o veți citi în această scrisoare) oferă un astfel de exemplu din Etiopia. În editorialul din noiembrie 1994 al revistei Vocea Martirilor, Richard Wurmbrand celebra renașterea spirituală din Etiopia, unde creștinii, inspirați de mărturia celor persecutați în spatele Cortinei de Fier, au trăit o trezire extraordinară.

Această renaștere a urmat căderii regimului lui Mengistu Haile Mariam, dictator de inspirație comunistă care preluase controlul țării în 1974, în urma unei lovituri de stat, și aruncase în închisoare mii de creștini — inclusiv pe liderul de teren al organizației Vocea Martirilor.

Renașterea autentică din rândul creștinilor etiopieni a dus la înfrângerea comunismului în țara lor. Însă, în Eritreea vecină, o nouă dictatură de inspirație comunistă s-a instalat în 1993. Astăzi, Eritreea rămâne una dintre cele mai puțin libere țări din lume și un persecutor brutal al creștinilor.

În funcție de cât de bine învățăm din lecțiile istoriei, națiunile occidentale vor ajunge, în cele din urmă, fie să experimenteze libertatea lui Hristos, fie lanțurile comunismului. Scriptura, istoria și mărturia creștinilor persecutați de astăzi ne arată limpede că, în cele din urmă, numai Hristos poate face — și menține — națiunile noastre libere.

D.E. Vocea Martirilor,
Andreea Muresan

PE SCURT, MISIUNEA NOASTRĂ

- Încurajarea și îmbărbătarea creștinilor pentru împlinirea misiunii de a duce Evanghelia până la capătul Pământului, în zone ale lumii unde creștinii sunt persecutați.
- Oferirea ajutorului practic și spiritual familiilor creștinilor martirizați.
- Echiparea și susținerea creștinilor persecutați în a iubi și a întoarce la Hristos oamenii care se opun Evangheliei.
- Ajutarea credincioșilor persecutați să își refacă viața, pentru a putea fi mărturie în țările în care au fost victimele opresiunii.
- Consolidarea relațiilor dintre oamenii lui Hristos și informarea lumii creștine cu privire la frații noștri persecutați, încurajând astfel creștinii în păstrarea angajamentului făcut lui Hristos și în implicarea răspândirii Adevărului.

Vocea Martirilor (VM/VOM) este o organizație misionară non profit, interdenominațională, care slujește creștinii persecutați din jurul lumii. Fondată în 1967 de Richard și Sabina Wurmbrand, Vocea Martirilor își dedică lucrarea pentru a inspira credincioșii să își aprofundeze credința și angajamentul față de Cristos și de a îndeplini marea trimitere- indiferent de costuri.

Dedicat unei chemări COSTISITOARE

Născut dintr-un șir de credincioși care au slujit Domnului timp de un secol, un evangelist își urmează chemarea de a vesti Evanghelia în cele mai neatrinse colțuri ale Chinei comuniste.

Stră-străbunicul lui Jiahao a fost primul din familie care și-a pus credința în Hristos. Bunica lui povestea — între cele mai vechi amintiri ale ei — cum îl vedea pe bunicul său stând de vorbă cu evangheliștii care călătoreau împreună cu echipele medicale creștine la începutul secolului al XX-lea. Apoi acele amintiri s-au estompat: a rămas orfană, a devenit o mireasă-copil și a trăit prin conflicte și războaie care au culminat cu venirea comuniștilor la putere în 1949. Mai târziu însă, semințele Evangheliei, plantate cu o jumătate de secol în urmă, au încolțit și au adus rod în viața lui Jiahao.

Când Jiahao avea șase ani, tatăl lui și-a pierdut funcția brațului și a piciorului drept. Medicii nu au găsit o cauză medicală pentru paralizie, astfel că unul dintre ei i-a sugerat, cu prudență, să caute ceea ce el numea un „medic superstițios” — un practicant al medicinei populare. Ca soldat în Armata Populară de Eliberare, tatăl lui Jiahao era un comunist și ateu convins, dar a urmat sfatul. Practicantul i-a prescris un regim complicat de venerare a spiritelor și de sacrificii rituale de animale. Ani la rând, tatăl lui Jiahao a dedicat o cameră din casă ca altar. Pe măsură ce starea nu se îmbunătățea, același practicant i-a spus că și copiii și

„Ești un soldat în Împărăția lui Dumnezeu, dar te temi să fii martir?”

nepoții lui vor trebui să continue aceleași ritualuri.

Bunica lui Jiahao i-a oferit însă o „rețetă” mai simplă: „Trebuie să crezi în Isus Hristos”, i-a spus.

Intrigată de sugestie, mama lui Jiahao a mers la o slujbă creștină. Când a văzut că „spiritele” nu au împiedicat-o să revină nici la a doua vizită, a început să-i ducă regulat la biserică pe Jiahao și pe sora lui. Pe măsură ce a înțeles mai bine Evanghelia, a prins curaj și i-a cerut unui bătrân al bisericii să o ajute să îndepărteze altarul din casă. Tatăl lui Jiahao s-a supărat la început, dar după ce altarul a fost înlăturat, și-a recăpătat sănătatea. În acea iarnă, întreaga familie și-a pus credința în Hristos și a primit botezul.

Jiahao spune că în acea parte a Chinei botezurile sunt adesea organizate iarna, pentru a reduce probabilitatea ca martori necreștini să fie prezenți și să raporteze autorităților. „Era atât de frig încât eram foarte îngrijorați”, își amintește el despre iarna lui 1998. „Mă temeam că mama mea în vârstă și bunica mea ar putea suferi un atac de cord în apa rece.” Dar, a spus Jiahao, în clipa în care au intrat, apa era în mod miraculos caldă.

O recoltă înainte de furtună

După botez, mama lui Jiahao a avut un vis. A văzut un câmp de grâu gata de secerat, iar cerul se întuneca pe măsură ce se apropia o furtună. Știa că spicul va fi distrus, așa că a adunat cât a putut și l-a pus la adăpost. Mai târziu a înțeles visul ca pe o chemare de a-L sluji pe Domnul.

Teroarea Revoluției Culturale din anii 1960–1970 a fost urmată de o perioadă de relativă liniște pentru creștinii din China. Deși Mișcarea Patriotică a celor Trei Autonomii (TSPM), controlată de stat, era singura biserică protestantă legal recunoscută, mișcarea bisericilor de casă a crescut și a înflorit, iar comuniștii au închis pentru o vreme ochii. În regiunea lui Jiahao, lucrurile au început să se schimbe în anii 1990. A venit „furtuna”, sub forma raidurilor guvernamentale asupra bisericii lor de casă.

„În 1999 am întâlnit pentru prima dată persecuția”, spune Jiahao. „Biserica noastră de casă creștea, iar biserica guvernamentală devenea neliniștită și nemulțumită; au chemat poliția.” Ziua era planificată pentru închinare: dimineața întâlnirea adulților, după-amiaza programul copiilor. Când părinții se întorceau acasă să-i ia pe Jiahao și pe sora lui, au primit un telefon alarmant: „Sunt mulți polițiști aici și arestează pe mulți dintre noi, nu veniți!” Poliția i-a arestat pe toți cei prezenți, iar tatăl lui Jiahao a trebuit să strângă bani ca să plătească eliberarea lor. „După acel episod, mulți au obosit și au părăsit biserica”, își amintește el.

Represiunea nu a fost doar locală. În 2000, aproximativ 40 de tineri creștini au căutat refugiu în biserica lor după ce fugiseră de persecuția din provincia Hunan. Au locuit pe proprietatea familiei timp de șase luni, pregătindu-se să

ducă Evanghelia unor grupuri minoritare încă neevangelizate. „Acel an a fost foarte special pentru mine”, spune Jiahao. La 13 ani, era însărcinat să le ducă provizii și, între drumuri, asculta pe furiș sesiunile de învățătură. „M-au atins adânc.”

După ce a absolvit liceul, patru ani mai târziu, a mers la școala biblică cu un singur scop: să urmeze exemplul acelor tineri și să vestească Evanghelia grupurilor neevangelizate.

Trei rugăciuni și o viziune

Pregătirea pentru câmpul misionar a însemnat ani de studiu și stagii în biserici locale. Între timp, Jiahao a hotărât să-și încredințeze lui Dumnezeu cele mai mari obstacole. Se ruga constant pentru două lucruri, la care a adăugat un al treilea pe măsură ce frica se făcea simțită.

„În prima rugăciune l-am cerut lui Dumnezeu o soție

Sus: Un bărbat vinde produse cultivate acasă, pe stradă.
Jos: Un fermier se odihnește la un punct de belvedere, în afara unui sat de munte.

înțeleaptă”, spune el. Răspunsul a venit când a întâlnit-o pe Lisa, care i-a încurajat cu entuziasm viziunea. Amintindu-și de arestările și hărțuirile din biserică de casă, a doua rugăciune a fost mai sobră: „Doamne, pot să-Ți urmez chemarea, dar promite-mi că nu voi trece prin astfel de persecuții. Nu vreau să fiu arestat sau maltratat.” A treia rugăciune, născută din frică, era legată de a doua: „Doamne, nu vreau să fiu martir.”

Domnul i-a răspuns nu printr-o promisiune de scutire, ci schimbându-i perspectiva. La un curs de formare în 2006, un pastor pe care nu-l cunoștea s-a oferit să se roage pentru el. „Ești un soldat în Împărăția lui Dumnezeu”, i-a spus, „și totuși îți este teamă să devii martir.” Jiahao și-a amintit cum, copil fiind, îmbrăca vechea uniformă militară a tatălui și se prefăcea că este soldat. „A fi martir e foarte dificil”, a continuat pastorul, „dar Dumnezeu va avea grijă de tine.”

Jiahao a fost mișcat și convins de neîncrederea sa. „Am continuat să slujesc de bunăvoie cu această atitudine”, spune el, „spunând: persecuția poate veni, dar harul lui Dumnezeu este îndeajuns.”

Giganți în Țara Promisă

Pe 13 septembrie 2010, după două zile de călătorie cu trenul, Jiahao și familia au ajuns în orașul care avea să le fie casă în următorii 14 ani. „Consider acea zi drept ziua intrării noastre în țară”, spune el. „S-au întâmplat atât de multe în acești 14 ani, iar chemarea noastră rămâne aceeași.” Chemarea: o biserică urbană care trimite misionari către grupuri neevanghelizate și în misiuni externe. „În același timp”, adaugă el, „atâtea biserici au fost demolate, iar pastori persecutați. Dar Dumnezeu a fost bun.”

Schimbările politice au adus un nou val de persecuții. În 2012, Xi Jinping a devenit secretar general al Partidului Comunist Chinez, iar în 2013 — președintele Republicii Populare Chineze. Politica sa agresivă față de religie a impus reglementări restrictive și a intensificat prigoana: sute de biserici închise, pastori și membri arestați sub acuzații

Deși sunt atent supravegheați și adesea hărțuiți, creștinii din bisericile de casă subterane continuă să se adune pentru închinare și rugăciune.

închipuite (de pildă „practici comerciale necorespunzătoare”), interzicerea vânzării online a Bibliilor și a propovăduirii Evangheliei către minori. Până în 2021, guvernul a instalat milioane de camere de supraveghere cu recunoaștere facială, inclusiv în și lângă biserici, pentru identificarea participanților la slujbe. Liderii sunt presați intens să se alătore TSPM, controlată de stat.

În orașul în care slujește Jiahao, o biserică din apropiere a fost percheziționată brutal, iar efectele au atras și o investigație asupra bisericii lui. Pentru că știa din timp de raidul din vecini, s-au putut pregăti. „L-am întâmpinat pe anchetatorii de la [Afacerile Religioase] cu multă căldură și politețe”, spune Jiahao. „Au început să colecteze actele de identitate ale tuturor. Odată colectat, ești înregistrat și pot să te urmărească. Pentru că am discutat calm cu liderul lor, nu mi-au luat actul; nimeni nu a insistat, așa că identitatea mea a rămas neînregistrată.”

A văzut harul lui Dumnezeu pe tot parcursul raidului — har care s-a extins și asupra relațiilor cu anchetatorii. Un membru al bisericii era căsătorit cu un ofițer de rang înalt, al cărui prieten apropiat coordona investigațiile de amploare. Jiahao și Lisa i-au invitat pe acești bărbați, împreună cu soțiile lor, la masă, iar asta a dus la o cooperare prudentă.

Își instruiseră deja biserica să fie discretă în comunicare, atât intern, cât și cu cei din afară. „Poliția știe că suntem o biserică”, explică el, „dar am învățat să fim atenți cum vorbim și ce lăsăm la vedere. Dumnezeu a fost credincios. De multe ori am fost în pericol, dar am fost pregătit.”

În 2020, pandemia a facilitat expulzarea misionarilor străini și interzicerea revenirii lor, iar presiunea a crescut. Gândind strategic, Jiahao a mers la casele și birourile unor parteneri pentru a distruge documente și hard-diskuri care ar fi putut compromite lucrarea în toată China. „A fost foarte, foarte riscant”, spune el. „Mulți prieteni erau îngrijorați pentru siguranța mea și a soției, dar Dumnezeu ne-a protejat și sunt recunoscător.”

El descrie expulzările din 2020 ca pe un Dunkirk spiritual; ceea ce se întâmplă acum i se pare mai degrabă o Normandie spirituală. „Orice nouă slujire în acest mediu e un mare risc”, spune, „dar astăzi multe lucrări au fost repornite de lideri chinezi. Asta mă încurajează mult. Vara aceasta ne-am concentrat pe o zonă a Chinei cu multe grupuri neevanghelizate, pentru a-i încuraja pe pastori, însă a trebuit să plecăm repede, fiindcă oficialii ne monitorizau.”

Situația de acolo era neliniștitoare. Un pastor deja anchetat a fost interogat din nou imediat după vizita lui Jiahao, în ciuda precauțiilor. Altul i-a relatat că autoritățile i-au persecutat familia. În vara lui 2024, poliția a reținut zece zile trei pastori din rândul minorităților. „Credința lor era foarte puternică”, spune Jiahao. „Mi-au spus: «Felul în

Mama lui Jiahao a simțit chemarea de a sluji în lucrarea Evangheliei după ce a visat un câmp de grâu gata de secerat, amenințat de o furtună ce se apropia. Credințioșia ei față de această chemare îl încurajează pe Jiahao în propria sa slujire.

care Îl urmăm pe Isus Hristos este să ne purtăm crucea — și suntem bucuroși să o facem».”

Văzând deopotrivă descurajarea și pasiunea acestor lideri, Jiahao și-a confirmat chemarea. „Consider că parte din slujirea mea este să găsec căi de a-i încuraja și sprijini pe pastori, chiar sub supraveghere intensă.” O face echipând și formând lideri care să construiască echipe de evangheliști bine pregătiți — o abordare menită să multiplice impactul Evangheliei. Pentru Jiahao, aceasta este continuarea visului mamei lui: o „armată” de lucrători care strâng recolta în timp ce se adună norii furtunii.

Încredere și o chemare clară

Jiahao știe că biruința într-o etapă a slujirii nu înseamnă dispariția pericolului; dimpotrivă, riscurile cresc pentru creștinii devotați. El și alți lideri sunt prudenți cu privire la ce împărtășesc și cui. „Facem în continuare aceste lucrări — ilegale sub regimul comunist — dar le ținem foarte ascunse”, spune el. „Port o povară pe umeri. Dacă împărtășesc doar o mică parte cu cineva, e nevoie de multă încredere. Iar dacă acel cineva nu poate păstra secretul sub tortură, sper că măcar restul rămâne protejat.”

Ca exemplu al pericolului real, își amintește moartea misterioasă a unei femei creștine cunoscută pentru ajutorul dat pastorilor. „De aceea avem mereu scrisă ultima noastră voință — pentru biserică, pentru familie, pentru copiii noștri”, spune.

El cere rugăciune pentru unitatea și puritatea spirituală a liderilor creștini din China și pentru înțelepciune în fața noilor provocări. „Rugați-vă ca liderii să aibă o

relație vie cu Dumnezeu — nu doar cunoștințe —, fiindcă o viață spirituală vibrantă îi va păzi.”

Jiahao consideră esențială pentru ucenicie și plantarea de biserici o chemare clară din partea Domnului. „Nesiguranța cu privire la chemare aduce moarte spirituală și moartea slujirii”, spune el. „Poate că cinci ani poți ‘reuși’ fără o chemare limpede; dar ce urmează în următorii cinci — și în următorii?”

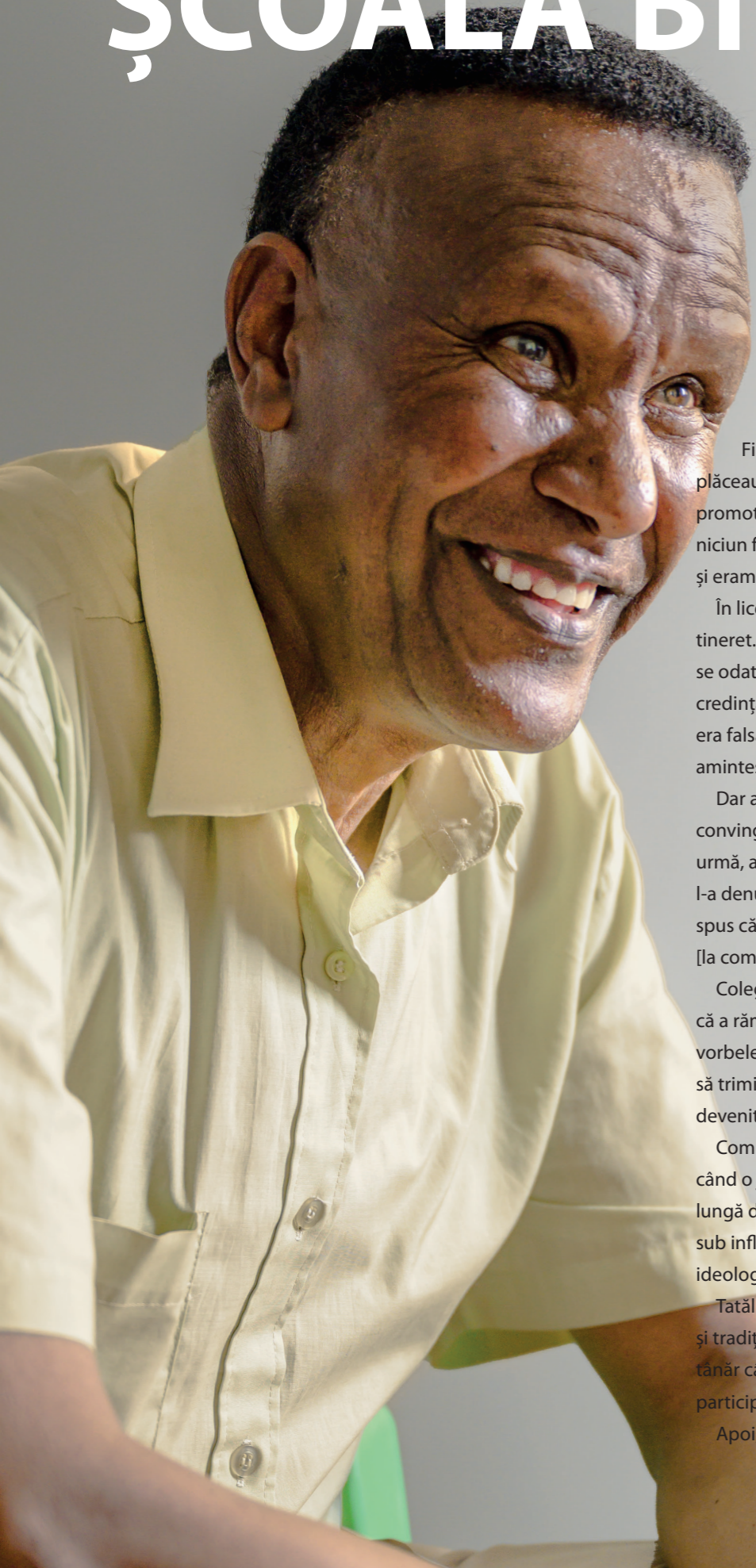
Nu trebuie să privească mai departe de istoria propriei familii ca să vadă impactul pe termen lung al ascultării. „Nu știu cine a fost acel misionar de acum atâția ani”, spune. „Nu știm nimic despre biserică din care făcea parte bunicul bunicii mele. Dar, acum o sută de ani, cineva a urmat o chemare. Eu sunt ‘domnul Nimeni’, la fel ca acel misionar — dar într-o zi Dumnezeu va spune: «Ești cineva foarte special».”

Cu peste 700 de milioane de camere de supraveghere instalate, guvernul chinez își monitorizează cetățenii mai atent ca oricând, făcând din China cel mai avansat stat de supraveghere din lume.

Închisoarea devine

ȘCOALĂ BIBLICĂ

Fiind comunist în Etiopia, lui Caala Ebo nu îi plăceau oamenii credincioși. „Credeam că [creștinii] erau promotorii imperialismului”, a spus Caala. „Nu-mi plăcea niciun fel de religie. Am studiat marxismul și leninismul și eram foarte implicat în ideologia comunistă.”

În liceu, Caala s-a alăturat mișcării comuniste de tineret. S-a opus agresiv creștinilor, confruntându-se odată cu un coleg de clasă care recent își pusese credința în Hristos. „Am început să-i spun că religia lor era falsă și că nu ar trebui să-L urmeze pe Hristos”, își amintește Caala.

Dar argumentele lui Caala nu erau la fel de convingătoare ca cele ale colegului său și, în cele din urmă, a simțit că a pierdut dezbateră. Frustrat și furios, l-a denunțat pe colegul său liderilor comuniști. „Le-am spus că, dacă nu-l băgați în închisoare, nu se va converti [la comunism]”, a spus el.

Colegul său a fost închis timp de trei luni doar pentru că a rămas ferm în credința sa, iar Caala a învățat că vorbele sale pot trimite oameni la închisoare. „Am reușit să trimit la închisoare mulți creștini”, a spus el. „Am devenit un bun informator pentru Partidul Comunist.”

Comuniștii au ajuns la putere în Etiopia în 1974, când o juntă militară l-a răsturnat pe împăratul de lungă durată al țării, Haile Selassie. Caala a crescut sub influența comunistă, dar inițial nu era un adept al ideologiei ateiste a acestora.

Tatăl său practica o combinație de ritualuri oculte și tradiții creștine etiopiene. Și, deși Caala era foarte tânăr când tatăl său a murit, el a urmat pașii acestuia, participând la cultul spiritelor locale.

Apoi, niște misionari creștini au venit în orașul său.

„Liderul creștin obișnuia să împărtășească Evanghelia copiilor”, a spus Caala, „și, ca copil, stăteam cu ceilalți copii și ascultam ce spunea.”

Evanghelia pe care a auzit-o în copilărie a rămas în inima lui chiar și după ce a îmbrățișat ateismul ca adult. „Am spus de multe ori: «Nu există Dumnezeu»”, a spus Caala. În adâncul inimii, însă, simțea că le spunea altora ceva ce nu era adevărat.

Într-o zi, un misionar străin a intrat în biroul guvernamental unde lucra Caala și l-a întrebat dacă știe ceva despre Biblie. Oarecum surprins, Caala a răspuns că da. „În Psalmi se spune că căile lui Dumnezeu sunt adânci”, a spus el, citând Psalmul 92. Apoi a cântat un cântec creștin bazat pe acest psalm.

Ca răspuns, misionarul și-a plecat capul și s-a rugat. Când a ridicat privirea, i-a spus lui Caala: „Tu aparții lui Dumnezeu. Te vei întoarce la Domnul.” Auziind aceste cuvinte, Caala a fost copleșit de emoție și a început să plângă.

Misionarul a plecat, iar Caala nu l-a mai văzut niciodată. Dar, după acea întâlnire, gândul la Dumnezeu nu-i mai dădea pace. A găsit o Biblie și a petrecut ore întregi citind-o. Simțind nevoia să afle mai multe, l-a căutat pe un prieten din copilărie care era creștin și l-a întrebat despre Duhul Sfânt. Prietenul i-a explicat că Duhul Sfânt îi umple pe cei care cred în Hristos, apoi s-a rugat pentru el.

După acea discuție, Caala a încetat să mai bea, să fumeze și să mestece khat, o plantă narcotică legală în Etiopia. „Am început să plâng, să mă pocăiesc și să-mi mărturisesc păcatele”, a spus el. „Așa am ajuns la Domnul.”

De la prigonitor la prigonit

Noua credință a lui Caala i-a înfuriat pe prietenii lui comuniști. „M-au urât”, a spus el. „M-au bătut, m-au respins și m-au abandonat, pentru că eram prieteni și obișnuiam să mestecăm [khat] împreună, să bem împreună, să fumăm împreună. După aceea, au devenit dușmanii mei.”

În 1991, comunismul s-a prăbușit în Etiopia. Țara a îndurat ani de război civil și a pierdut sprijinul Cubei și al Uniunii Sovietice, care se destrăma la rândul ei. Vechii prieteni comuniști ai lui Caala știau ce le făcuse creștinilor sub fostul regim și au decis să folosească asta împotriva lui.

Așa cum Caala îi persecutase pe creștini, foștii săi prieteni au creat un dosar împotriva lui pentru a-l arunca în închisoare. „Au spus că [am ucis oameni pentru] guvernul comunist”, a spus Caala.

După ce îi trimisese pe creștini în aceeași închisoare în care era acum deținut, Caala i-a căutat. „Era un bărbat

în închisoare care era un creștin foarte bun, un creștin puternic”, a spus Caala. „Dumnezeu mi-a dat un tată foarte bun prin închisoare. El m-a ajutat să cresc în credința mea.”

Pe măsură ce credința lui s-a maturizat, Caala a devenit liderul bisericii care se întâlnea în închisoare. „Perioada petrecută în închisoare a fost foarte fructuoasă pentru mine”, a spus el. „Am fost cu adevărat echipat cu Evanghelia când eram în închisoare.”

Eliberare și iertare

Autoritățile nu au reușit să dovedească multe dintre acuzațiile aduse împotriva lui Caala, iar el a fost eliberat după trei ani de detenție. Până atunci, simțise clar chemarea Domnului către slujirea creștină cu normă întreagă.

Caala nu l-a uitat niciodată pe primul creștin pe care îl trimisese la închisoare. Acel student devenise pastor și slujea într-o zonă îndepărtată din Etiopia. Când Caala a ieșit din închisoare, a decis să-l viziteze. „Trebuia să mă asigur și să confirm că m-am convertit”, a spus el.

Când s-au reîntâlnit, a fost o întâlnire între frați, nu între dușmani. „Era foarte fericit și m-a încurajat”, a spus Caala. „S-a rugat împreună cu mine. Era amabil și avea lacrimi în ochi.”

Astăzi, Caala slujește ca mentor pentru misionarii și pastorii etiopieni. Mulți dintre ei lucrează pentru a înființa biserici în zone musulmane, unde se confruntă cu persecuții severe pentru că împărtășesc Evanghelia. Deși rolul său oficial este de a sprijini pastorii, pasiunea lui rămâne aceea de a-i conduce pe oameni la Domnul.

El cere rugăciune ca mai mulți etiopieni să-L cunoască pe Hristos și ca Dumnezeu să întărească Biserica din Etiopia în fața opoziției.

O statuie răsturnată a lui Lenin zace într-o grădină din Etiopia. Înainte de prăbușirea comunismului în Etiopia, în 1991, un lucrător al VOM a fost închis pentru că a tradus cartea Tortured for Christ (Torturat pentru Hristos) în amharică, o limbă vorbită în țară. Fondatorul VOM, Richard Wurmbbrand, credea că această carte a jucat un rol important în răsturnarea comunismului, apreciind acest om pentru că a acceptat să suporte costurile traducerii.

Adrian Arbib / Alamy Stock Photo

Un nebun ÎNTR-O BISERICĂ VIE

Calea de la student promițator la om de știință renumit și apoi la pastor creștin a fost de neînțeles pentru autoritățile comuniste din Cuba, dar simplă pentru Moises de Prada. Chiar înainte de a răspunde chemării la slujirea creștină, el nu și-a ascuns niciodată credința în care fusese crescut.

„A lucra în domeniul științei și a fi creștin era aproape incompatibil cu sistemul comunist cubanez”, își amintește Moises. „Eram chemat mereu de ofițerii de securitate, care încercau să mă convingă că nu era bine pentru mine să merg la biserică. Ar fi trebuit, spuneau ei, să slujesc Revoluția.”

Neclintit de retorica comunistă, Moises a continuat să-L urmeze pe Hristos. După 12 ani în mediul academic,

a simțit clar chemarea Domnului de a deveni pastor, iar în 1996 a răspuns acestei chemări. De atunci, opoziția a crescut. Funcționarii Partidului Comunist și ofițerii de securitate veneau frecvent la biserică pentru a-l hărțui și intimida. „Dar Domnul m-a făcut de fier”, spune el râzând. „Îi mulțumesc Domnului că mi-a dat pace în mijlocul crizei.”

A urmat o perioadă de presiuni intense: mită, oferte de a se întoarce în mediul academic sau de a deveni informator împotriva altor creștini. „De fiecare dată când cheamă un pastor, încearcă să-l recruteze”, spune Moises. „Au pus o mică carte albă pe masă și mi-au spus: «E mai bine pentru tine să colaborezi cu noi».” El a refuzat. Când a făcut-o, autoritățile l-au amenințat pe el și pe familia lui, dar în loc de frică, a simțit curaj. „Am rupt cartonașul în două și l-am aruncat pe masă. A fost un moment îngrozitor.”

În clipa aceea, Moises era sigur că va fi ucis – unul dintre ofițeri își scosese deja pistolul. Dar, ignorând amenințarea, a ieșit din birou în viață. „De atunci”, spune el, „am trecut prin multe momente grele.”

Dărâmarea zidurilor

Prima biserică pe care Moises a condus-o, la 34 de ani, avea opt membri și o clădire dărăpănată, cu podea de pământ, într-o zonă cu criminalitate ridicată. Tinerii își pierduseră speranța și erau fără scop. Pe măsură ce Moises și congregația au reparat clădirea, biserică a început să crească, iar comunitatea s-a schimbat. Curând, autoritățile au dorit să confisceze proprietatea pentru a construi un centru de tineret, dar nu toți oficialii s-au opus bisericii. „Am găsit favoare chiar și în rândul delegaților guvernamentali”, povestește Moises. Unul dintre ei a spus: „De când pastorul a venit aici, criminalitatea este zero, pentru că 80% dintre tineri sunt în biserică!”

Totuși, congregația a

Deși autoritățile cubaneze au avariat și distrus biserici ca aceasta, Moises nu s-a lăsat descurajat de interdicția privind construcția de lăcașuri noi, ci a găsit modalități ingenioase de a-și extinde biserică.

trebuit să apere clădirea de demolare. Când echipele de demolare au venit, credincioșii au rămas înăuntru și au spus: „Dărâmați peste noi!” Moises își amintește: „Mă priveau de parcă eram nebun.” În cele din urmă, autoritățile au renunțat, iar biserică a rămas în picioare.

Următoarea biserică la care Moises a fost chemat să păstorească era mai mare – 230 de membri într-un oraș de un milion de locuitori – dar clădirea mică în stil colonial nu putea găzdui o congregație în creștere. Cumpărarea unei noi proprietăți era aproape imposibilă, iar construirea uneia noi era ilegală. Singura soluție: să cumpere cinci case alăturate și să le unească. „Singura cale era rugăciunea”, le-a spus el credincioșilor.

În timp, casele s-au vândut una câte una, iar biserică le-a cumpărat și le-a transformat într-un spațiu pentru 1.000 de persoane. Un membru își amintește: „Când pastorul a spus că vom construi până la colț, am crezut că e nebun!”

Ușă în ușă pentru a cuceri un oraș

Extinderea bisericii a fost doar începutul. Moises a lansat o campanie numită „177.000 de uși”. Orașul a fost împărțit în 12 secțiuni, fiecare condusă de un lider care a dus echipe de credincioși să viziteze toate cele 177.000 de gospodării. Au împărtășit Evanghelia și au invitat oamenii la biserică. În câțiva ani, congregația a ajuns la 2.000 de membri, iar alte opt biserici au fost înființate.

Campania trebuia să dureze trei zile, dar s-a extins la peste o săptămână. Când poliția a intervenit și i-a dus la Ministerul Justiției, li s-a spus că nu au permisiunea necesară și au fost avertizați să înceteze. În loc să se oprească, Moises și echipele au continuat în alte zone. „Nu ne-am oprit, pentru că oamenii veneau și veneau”, spune el. „A fost glorios!”

Un mesaj de speranță

Guvernul comunist era neliniștit nu doar de creșterea bisericii, ci și de unitatea tot mai mare dintre pastori. Moises se întâlnea cu lideri ai altor denominațiuni pentru rugăciune și încurajare, iar acest spirit de unitate alarma autoritățile, care încercau să semene neîncredere între biserici. „Guvernul se teme de tot ceea ce este unit”, afirmă Moises.

Deși marșurile și procesiunile sunt interzise, grupul de pastori a organizat o procesiune de Duminica Floriilor pentru a arăta unitatea trupului lui Hristos. Fără a anunța public evenimentul, Moises le-a spus credincioșilor să vină „cu încălțăminte comodă”. În ziua procesiunii, mii de oameni s-au alăturat, împărțind tractate și proclamând: „Hristos este soluția!” și „Isus te iubește!”

Oficialii comuniști i-au acuzat că sunt anti-guvernamentali, dar pastorii au mărturisit că singurul lor mesaj era speranța în Isus Hristos. Toate bisericile implicate au suferit repercusiuni, însă Moises spune: „A meritat să văd asta. Este unul dintre lucrurile glorioase care aduc cinste lui Dumnezeu.”

Împreună cu partenerii săi, Moises a mers din ușă în ușă pentru a duce Evanghelia fiecărei familii din oraș. În imaginea mică: Un evanghelist oferă Biblii și literatură creștină în cadrul unei acțiuni de misiune în comunitate.

Moises vede aceeași bucurie în întreaga biserică cubaneză. „Biserica cubaneză este plină de viață”, spune el. „Nu pentru că toate nevoile sunt acoperite, ci pentru că bucuria Domnului este puterea noastră. În mijlocul crizei, ne concentrăm pe Isus.”

Acum șapte ani, Moises s-a mutat la Havana pentru a prelua al treilea pastorat și conducerea denominației sale. A fost o tranziție dificilă, deoarece lăsa în urmă o biserică plină de biruințe. La sosire, a fost întâmpinat cu o citație de la biroul de securitate. Ofițerii l-au felicitat sarcastic pentru că „a vindecat” ultimul oraș de păcatele sale și i-au amintit că va fi monitorizat în continuare.

Astfel de întâlniri încă îi provoacă teamă, dar Moises spune că harul și curajul Domnului îl susțin. „Nu pentru că suntem curajoși, ci pentru că Dumnezeu ne dă curajul să facem față hărțuirii guvernului.

În ciuda opoziției neîncetate, pastorul Moises și soția sa continuă să slujească cu credințioșie, vestind Evanghelia în Cuba. „Nu pentru că suntem curajoși”, spune Moises, „ci pentru că Dumnezeu este Cel care ne dă curajul.”

Guvernul cubanez este un stat ateu și încă un dușman al bisericii.”

Familia sa, devotată Domnului, îl roagă uneori să-și limiteze activitatea, temându-se de consecințe, dar el nu poate tăcea: „Evanghelia este contraculturală, iar cultura comunistă va fi întotdeauna temătoare de mesajul care eliberează oamenii. Prin aceasta devii un dușman al Revoluției.”

Deși mulți aleg să părăsească Cuba pentru o viață mai liberă, Moises îi îndeamnă să privească la Isus, citând Evrei 12:1-2: „Să lăsăm deoparte orice povară... și să alergăm cu stăruință în cursa care ne stă înaintea.” El însuși a fost ispitit să plece, dar a rămas: „Din punct de vedere uman, nu merită să fii aici, dar chemarea lui Dumnezeu m-a ținut în Cuba. Dorința mea este să putem predica liber pe Hristos – în piețe, în stadioane, în spitale. Nu sunt motivat de nimic altceva.”

Ajutor pentru

BISERICA PERSECUTATĂ

TRANSFER OP ÎN CONTURILE DE MAI JOS:

IBAN RON: RO11BTRLRONCRT0674361501

IBAN EURO: RO58BTRLLEURACRT0674361501

IBAN LIRE: RO16BTRLGBPCRT0674361501

BENEFICIAR: ASOCIAȚIA VOCEA MARTIRILOR

SAU ONLINE:

